

A szabotázs alapelveit kell követnünk

2023 február 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Minden hatalmat a kommunáknak!

Akkor tehát következzenek szövegek, amelyek nem éppen az er?szakmentességr?l szólnak. Íme:

„[...] azt is tudom, hogy a támadás gyakran a legjobb vagy az egyetlen hatékony eszköz a védekezésre. Emellett úgy gondolom, hogy az elnyomottak folyamatosan a jogos önvédelem állapotában vannak, és joguk van megtámadni az elnyomóikat.” (Mérce, Errico Malatesta: Az anarchisták elfelejtették elveiket, 2022. május 21.)

„A politika akkor kezd?dik, amikor a fennálló k?pokol repedéseib?l el?bújik – mint féreg – az, aminek »ideát« (idebent) nem adtak helyet (tehát, ami valahol »helytelen«) – felforgatva, feldúlva mindazt, mi hatalommá, tulajdonná, uralommá, zsarnoksággá kövesedett. [...] Mondd, hogy szeretlek, de macskakövekkel »Je t'aime! Oh! dites-le avec des pavés!« Nem választ el a kenyereinkt?l más, csak törékeny kirakataitok. Nem választ el forradalmunktól más, csak a macskaköves út – repül a macskak?: ki tudja, hol áll meg. Nem azért kell bezúzni a látszatvalóság kirakatait és megtörni a bebetonozott rendet, hogy felfedezzük, kik vagyunk, hanem hogy megtagadjuk, amik vagyunk. (Mérce, Ej, miau k?! – egy strand-marxista segges, 2022. augusztus 6.)

Az iskola ugyanis kizárólag akkor lesz forradalmi – mondja Louise Michel –, ha a népnek megfelel? intellektuális eszközöket ad a lázadáshoz; nevezetesen ahhoz, hogy a t?kés rendet ott rúgja t?kén, ahol éri, és oda rugdossa, ahova való – a történelem szemétdombjára.

(Mérce, Osztály, vigyázz! – 1. rész, 2022. szeptember 2.)

„A 14. Balkáni Anarchista Könyvvásár résztvev?inek nyilatkozata:

A Balkán különböz? szegleteib?l érkezünk és azon túlról is: az úgynevezett bulgáriából, szlovéniából, romániából, görögországból, törökországból, horvátországból, magyarországról, szerbiából, valamint az úgynevezett litvániából, ausztriából, németországból, svájcából, franciaországból és brazíliából. [...] Továbbra is valljuk, hogy az érdemi nemzetközi szolidaritás nem a globális szuperhatalmakra való kizárólagos összpontosítást jelent, hanem azt, hogy kihívás elé állítjuk és széttúzzuk a kapitalista és állami hatalmak központjait azon térségekben, ahol tevékenykedünk. [...] Habár nem létezik közös definíció a forradalomra, kritizálhatjuk a forradalom er?szakmentes vízióját, amiért cserben hagyja a mindannyiunkban meglév? megfogalmazhatatlan ellenállást, a szabadságra való törekvést.

Közös vita folyamán lebonthatjuk a forradalom azon vízióit, amelyek nem felelnek meg a felszabadító vagy realista elvárásoknak.

[...] Az er?szakmentesség jelen kritikája tehát nem ezen elv híveinek megtérítését, hanem állításaik megcáfolását jelenti, valamint új irányvonalakat mutat azok számára, akik érdekl?dnek az elnyomás bármilyen formája elleni felkelésben, és képesek saját maguk meghozni a döntéseiket. [...] Az er?szakmentesség-diskurzusok többségének els?dleges hibája, hogy a forradalmat moralitásjátéknak tekintik. Moralitásjátékuk szerint a forradalmak akkor bukhatnak el, amikor az emberek kinyitják Pandora er?szakot rejt? szelencéjét, esztelen rombolásba kezdenek, azért, hogy végül ismét megalkossák azt, amit meg akartak szüntetni. [...] Egy er?szakmentes mozgalom, amely a kormányt egy másikkal váltja fel – és ez a legnagyobb eredmény, amelyet egy er?szakmentes mozgalom valaha is elért a történelem folyamán –, végül cs?döt mond, minthogy lehet?vé teszi a Hatalom számára, hogy álarcot váltson anélkül, hogy a társadalom alapvet? problémáival foglalkozna. Az er?szakmentesség mint az elemzés eszköze képtelen feldolgozni ezt a fajta vereséget – azt, amely gy?zelemnek t?nik. [...] Úgy t?nik tehát, hogy az er?szakmentesség a lecsillapítás szükséges alkatrésze.

Kevésbé esélyes, hogy az er?szakmentes ellenállás egy tudatos, állammal szembeni ellenszenvet alakít ki az emberben. A törvény és a rend ?reinek is több lehet?séget nyújt, hogy barátságosabb álarcot öltsenek magukra.

Megakadályozza a társadalmi béke felbomlását az intézményesült elnyomás szükségszer? id?szakában, ha a radikális mozgalmak készek lecsillapodni.

[...] Annak, aki igazán hisz a forradalomban, elemeznie kell a lecsillapítás folyamatát és stratégiát kell el?készítenie arra vonatkozóan, hogyan lehet elkerülni azt, hogy az állam a lázadást eltorzítsa és saját igényeihez igazítsa. Ezek az elemzések mell?zik az er?szakmentességet, mivel az legtöbbször csupán a lecsillapítás folyamatának eszköze.” (Mérce, 2022. július 2.)

„Akinek van jobb ötlete, szóljon. De ha az egy párt lesz, akkor leütjük: nemcsak azért vagyunk radikálisok, mert az eszménk az, hanem mert mi állunk ennek a szopatásnak a frontvonalában, és nincs reményünk arra, hogy valami békés, polgári létezést kialakítsunk.” (Mérce – Tett, WTF Autonómia? 2020. február 19.)

Végezetül pedig álljon itt néhány idézet „Az eljövend? felkelés” cím? szövegb?l. Megjelent a Red News cím?

kommunista propagandaújságban, írta „Láthatatlan Bizottság”, megjelenés dátuma 2015. február 28.

Ezt a szöveget maga Nefelejcs Gergő? reklámozza elvtársainak a Mércén, felhívva a figyelmüket arra, hogy mire is van szükség a valódi lázadáshoz.

Nos, akkor lássuk:

„Ami minket illet, amikor azt látjuk az esti hírekben, ahogy a tanárok valami »civil éberségi bizottságban ülve« siránkoznak, hogy valaki felgyújtotta az ? iskolájukat, akkor mindig eszünkbe jut, hogy hányszor, de hányszor álmództunk gyerekként mi is err?! Hallva valamelyik balos értelmiségi fecsegését a barbárságról, hogy a kölykök bandákba ver?dve zaklatják a járókel?ket, boltokat fosztogatnak, és macska-egér játékot ?znek a rend?rséggel, eszünkbe jut, hogyan beszéltek a hatvanas évek jampibandáiról, s?t az apacsokról a »Belle Époque« idején. [...] Már régen felváltotta a »B...sszátok meg a rend?rséget!« az »Igenis, biztos úr!«-at. [...] Valójában a társadalmi kapcsolatok széthullása áldásos folyamat. Kiváló alkalmat teremt számunkra ahhoz, hogy tömeges, vad, más típusú, a h?ség más fajtáira épül? formákkal kísérletezhessünk. A »szül?k visszavonulásának« híres jelensége a világgal való összeütközésre készítet minket, a koraérettek tisztánlátását kényszeríti ránk és szép lázadásokat ígér. A párkapcsolat halálában mi felforgató kollektív érzelmi köt?dések születését látjuk, most, hogy a túlhajtott szex kiüresedett, a n?iesség és a férfiasság nem más már, mint két idejétmúlt szokásrendszer, a pornóipar három évtizede pedig a szexuális szabályáthágás és felszabadulás minden energiáját kisajátította. [...] Függetlenné válni azt is jelenthetné, hogy elsajátítjuk az utcai harc fortélyait, a házfoglalás mesterségét, a munka nélküli életet, a bolti lopás m?vészetét, és megtanuljuk ?rülten szeretni egymást. [...]

Minden hálózatnak megvannak a gyenge pontjai, olyan csomópontok, amelyeket elég kiiktatni ahhoz, hogy leálljon a forgalom és az egész hálózat szétessen. A legutóbbi nagyobb európai áramszünet bizonyítja, hogy egyetlen magasfeszültség? vezeték kiesése miatt a kontinens jó része sötétbe borulhat.

Az els? teend?, hogy valami történjen, hogy új lehet?ségeknek nyissunk utat, a metropolisz perpetuum mobiléjének megállítása. Ezt értették meg a thaiföldi lázadók, amikor tönkretették a transzformátorállomásokat. Ez az, amit 2006-ban a francia anti-CPE tüntet?k megértettek, amikor azzal a megfontolással állították le az egyetemek m?ködését, hogy kés?bb az egész gazdaságot megbénítsák. [...] A várakozás feladása annyit tesz, hogy így vagy úgy, de a felkelés logikáját választjuk. Azt jelenti, hogy újra meghalljuk a rejtett, retteg? remegést a vezet?ink hangjában, mely valójában sosem hagyta el ?ket. Mert kormányozni sosem jelentett mást, mint ezernyi kifogással minél kés?bbre halasztani a pillanatot, amikor a tömeg fellógat minket, és a kormány minden lépése tulajdonképpen nem más, mint kétségbeesett próbálkozás, hogy ne veszítse el az ellen?rzést a lakosság felett.

A végtelen elszigeteltség és gyengeség állapotából indulunk ki. A felkelés folyamatában mindent az alapoktól kell felépítenünk. Semmi sem t?nik valószínűtlenebbnek, mint egy felkelés, de semmi sem szükségesebb. [...] A tudás és a szakértelem egész készletei várják, hogy ellopják ?ket és kiszabadítsák a humanizmus, az utcai kultúra vagy az ökológia csapdájából. Ugyanakkor ezek a kísérletek csak egy részét képezik a nyomornegyedekre oly jellemz? találékonyságnak, hozzáértésnek és ösztönöknek, amelyeket gond nélkül használhatunk mi is arra, hogy újra benépesítsük a metropolisz sivatagát, és a középtávon is biztosítsuk a felkelés életképességét. [...] Tudni kell harcolni, záratokat feltörni, helyretenni a törött csontokat és kezelni a betegségeket, kalózádió-adót építeni, utcai konyhát felállítani és pontosan célozni, a háborús túlélés érdekében összegy?jteni a legkülönböz?bb ismereteket. [...] Mi csak örülünk a népharag megnyilvánulásainak és bármilyen felfordulásnak, akárhol is törjön ki. Nincs abban semmi meglep?, hogy a kiüresedett nemzeti ünnepek, ahol már rég nincs mit ünnepelni, valahogy mindig rosszul sülnek el. A csillogó vagy éppen lerobbant városi világ – amelynek azt sem tudjuk, hol van vége és hogy hol kezd?dik – közös kisémmizetségünk megtestesülése. Éppen ez az állhatatos üressége az, amely az elpusztításáért kiált.

Nézzetek csak körbe: itt mindennek ütni fog az órája. A metropolisz így egyszerre nosztalgikus színt kap, itt tényleg csak romok vannak. [...] Módszertanilag a szabotázs alapelveit kell követnünk: célunk minimális kockázattal és időráfordítással maximális kárt okozni. Stratégiailag észben kell tartanunk, hogy ha egy akadályt felszámolunk, de nem pusztítottunk végleg el – azaz felszabadított, de nem valóban belakott helyet hoztunk létre –, akkor könnyen átveheti a helyét egy másik, ellenállóbb akadály, amit már nehezebb lesz átlépni. [...] Megsemmisíteni ezt a nagy semmit aligha szomorú feladat. Új lendületet ad a cselekvésnek. Hirtelen minden értelmet nyer, minden elrendez?dik: a tér, az idő és a barátság. Minden rendelkezésünkre álló eszközt meg kell ragadnunk és újragondolni a használatukat: saját magunkat is beleértve. Talán a jelen nyomorúságában az utolsó kollektív kísértés – aligha alaptalanul – a »mindent szétb...szni« kísértése lesz. [...] Felismerhet?vé lenni egyet jelent a védtelenséggel, amely végs? soron sebezhet?vé tesz. Miközben a baloldaliak mást sem csinálnak, mint láthatóvá teszik az ügyeiket – legyen szó hajléktalanokról, a n?k elleni er?szak áldozatairól vagy illegális bevándorlókról –,

abban a reményben, hogy majd így valaki foglalkozni fog velük, éppen az ellenkez?jét teszik annak, amit kellene.

Láthatatlannak kell maradnunk, és ezt a névtelenséget a saját javunkra kell fordítanunk, hogy konspirációval, éjjeli rajtaütésekkel és arctalan akciókkal támadhatatlan pozícióba kerülhessünk.

Tanulhatunk a 2005. novemberi gyújtogatásokból. Nincs vezér, nincsenek követelések, se szervezet, csak szavak, gesztusok és falazás. [...] Vagy egyetlen megsemmisít? csapással szétzúzzuk az uralkodó rendet, vagy pillanatok alatt leszámolnak velünk. [...] A rend?rök nem legy?zhetetlenek, csupán megvannak az eszközeik, hogy megszervezzék és képezzék magukat, és hogy állandóan új fegyverekkel kísérletezzenek. A mi fegyvereink ugyanakkor kezdetleges tákolmányok, vagy a helyszínen improvizáljuk ?ket. Egyértelm?, hogy nem alkalmasak arra, hogy felvegyék a versenyt t?zerejükkel, de a távoltartásukra, elterel? hadm?veletekhez, megfélemlítésre vagy rajtaütésekhez, egy-egy átjáró, terület elfoglalásához megfelel?ek lehetnek. [...]

A Párizsi Kommün részben megtalálta a megoldást ezekre a gondokra, amikor felgyújtotta a városházát, megsemmisítve az összes állami okiratot. Nekünk is meg kell találnunk a módját, hogy hogyan szabaduljunk meg véglegesen az elektronikus adatbázisoktól. [...] A távolság miatt, amely elválaszt minket t?lük, a fegyverek kett?s jelent?ségre tettek szert: egyszerre csodáljuk ?ket és undorodunk t?lük. Ezt az ellentmondásos viszonyt csak úgy gy?zhetjük le, ha a kezünkbe vesszük ?ket. Egy autentikus pacifizmus nem utasítja vissza a fegyvereket, pusztán ózdkodik használni ?ket. Amikor ha akarnál, se tudnál tüzeln, akkor a pacifizmus nem több, mint a gyengeség elméleti megfogalmazása. Egy ilyen priori pacifizmus nem más, mint megel?z? csapás – a fegyverek leadása egy egyszer? rend?ri intézkedés során. Tulajdonképpen a pacifizmus dilemmája csak azok számára valós kérdés, akiknek az ujja a ravaszon van. Ebben az esetben a pacifizmus az er? jele, hiszen csak egy széls?ségesen er?s pozícióból engedhetjük meg magunknak, hogy elutasítsuk a fegyverek használatának lehetőségét. [...]

Minden hatalmat a kommunáknak!

A metróban nyoma sincs a megszokott hatalmas kivetít?knek, melyek rendszerint megbénítják az utasok gesztusait. Ismeretlenek már nemcsak lökdös?dnek, hanem beszélgetnek egymással. A sarkon páran összedugják a fejüket. A körutakon már nagyobb csoportok ver?dnek össze, akik élénken vitatkoznak. Nap nap után meglepetésszer? támadások dúlják fel a városokat. Ma egy újabb laktanyát fosztottak ki és égettek fel. A kilakoltatottak megszakították a tárgyalást a polgármesteri hivattal: berendezkednek. Hirtelen tudatára ébredve, egy menedzser tárgyalás közepén hidegre tette néhány kollégáját. Valaki közzétett egy listát az összes rend?r, csend?r, börtön?r címével, akik menekülése példátlan költözködési hullámot indított el. A felesleges dolgainkat a faluszéli kocsmába visszük, felszerelkezünk azzal, amire nekünk van szükségünk. Itt gy?lünk össze, hogy megvitassuk az általános helyzetet, és hogy mire van szükség a m?helyekben. A rádió folyamatosan informálja a felkel?ket a kormányzati er?k visszavonulásáról. Egy rakéta épp most ütött lyukat a clairvaux-i börtön falán. Lehetetlen megmondani, hogy hónapok vagy évek teltek el az »események« kezdete óta. A miniszterelnök nagyon magányosnak látszik, ahogyan nyugalomra inti a népet.”

(Vége)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
